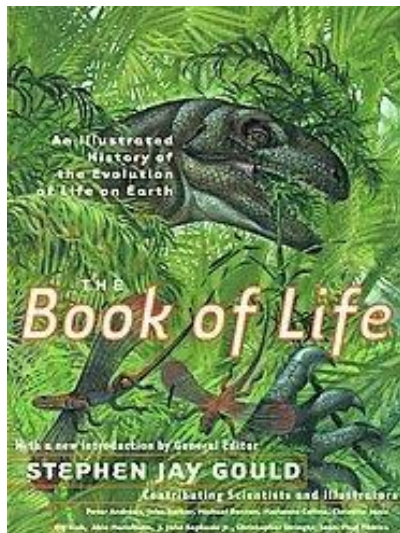

Recension av Stephen Jay Gould (red.):

The Book of Life

An Illustrated History of the Evolution of Life on Earth

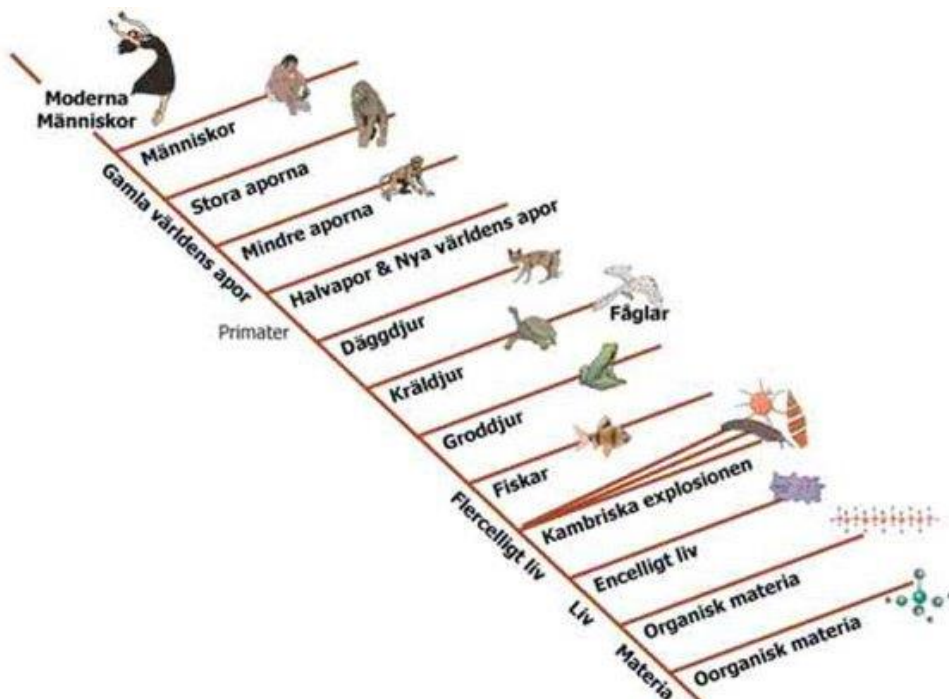
(Sidhänvisningarna refererar till W.W. Norton & Company, 2001)

I en debatt är det viktigt att känna till tankar och argument hos meningsmotståndarna. Detta gäller inte minst debatten mellan skapelse och evolution. Därför införskaffade och studerade jag en helt igenom evolutionistisk bok, the Book of Life (BoL), en titel som i förordet jämförs med Livets Bok i Uppenbarelsebokens tjugonde kapitel. Boken är skriven av ett flertal evolutionistiska författare och redigerad av den nyligen bortgångne Stephen Jay Gould. Att den är ett mycket bra val då man önskar studera evolutionslärans argument avslöjas av dess ambition som finns definierad redan på första sidan:

...The Book of Life kommer inte att dö ut än på ett tag eftersom trots alla sina brister så har ingenting bättre någonsin gjorts inom den viktiga och populära genren av rikt illustrerade berättelser om livets historia på jorden. (sid 1)

Och visst har boken ett imponerande bildmaterial. Men jag bortsåg från detta och sökte efter hårda fakta som visade på evolution. Jag gjorde detta genom att söka efter fossila, eller andra, bevis för de huvudsakliga förgreningar som måste finnas i det antagna evolutionsträdet enligt figuren nedan:

Trots att jag har studerat evolutionslärans svagheter under en lång tid så blev jag mycket förbluffad över att finna att vid *samtliga* avgörande förgreningar i livets antagna utvecklingsträd så saknas bevisen. Det är naturligtvis vid dessa förgreningar som en evolutionist har störst behov av att göra fynd som stöder hennes teori, men det är just här som fynden briljerar med sin frånvaro. Resten av artikeln består av citat ur boken som lamenterar över denna avsaknad av bevis vid de avgörande skedena i den antagna utvecklingen. Kursiveringarna är mina för att förtydliga tankegången.

BoL börjar sin berättelse med hur **encelligt liv** antas ha bildats ur organisk, icke-levande materia:

Men varken han [Stanley Miller som syntetiserade aminosyror på 50-talet] eller någon annan sedan dess har skapat liv i ett provrör, och det finns *mycket vi inte förstår* om hur organiska molekyler sattes samman till primitiva livsformer för 4 miljarder år sedan. (sid 42)

Boken går vidare med att beskriva spåren från uppkomsten av **flercelligt liv**:

Ändå så dyker inga metazoer - flercelliga djur - upp i det fossila materialet förrän för ca 600 miljoner år sedan, *en tystnad på hundratals miljoner år* - inga fossiler, inga spår, inga kemiska indikationer. (sid 45)

Den så kallade **Kambriska explosionen** beskriver hur de flesta huvudgrupper (phyla) av djur samtidigt dyker upp i det fossila materialet till synes fullt färdiga. Om denna skriver BoL:

Kambrium har alltid varit ett *mysterium*, en motorväg som startar i öknen... Kan vi förklara den plötsliga uppkomsten av så många fundamentalt olika *typer* av djur - de grundläggande phylan? Och varför sköt variationen av djur *inom* varje phylum så snabbt i höjden? Vetenskapsmän skulle vilja veta hur "högre" djurformer fick de funktioner och strukturer de startade med, och huruvida de evolutionära reglerna har ändrats sedan dess. (sid 56)

För **fiskarnas** utveckling går BoL tillbaka till mitten av 1800-talet och använder en dåtida auktoritet, Hugh Miller, för att beskriva bevisen för utvecklingen:

Miller vidhöll att det fossila materialet *bestred evolution*... Miller framhöll att "Old Red"-fiskarna var *mer* komplexa, och därför mer avancerade, än sina degenererade levande släktingar. De hade effektivt pansar, som moderna fiskar saknar; deras skelett var, utifrån ett helhetsperspektiv, mer komplext då än nu; och mångfalden av huvudgrupper av fiskar i "Old Red"-sjöarna var större än dagens... Detta argument glömdes bort senare på 1800-talet. (sid 70)

Naturligtvis kan man hävda att mycket hänt sedan mitten av 1800-talet men BoL presenterar inga avgörande belegg för att Miller hade fel. Istället avslöjar den bristen på bevis för fiskkäkens utveckling - ett viktigt organ för klassificering av fiskar:

Inga fossila serier visar käkens utveckling, men den mest accepterade teorin lär att den utvecklades genom att förändra slanka ben i halsregionen vilka stödde gälbågar hos käklösa fiskar. (sid 73)

Groddjurens (amfibiernas) utveckling beskriver BoL på följande sätt:

Ännu en gång kan paleontologerna bara *gissa sig till* mellanformerna. Redan de tidigaste amfibieskeletten uppvisar *fullt utvecklade* skuldror, armbågar och vristleder, tjocka ben, välutvecklade muskler för stöd och rörelse samt tydligt formade händer och fingrar. (sid 80)

Förvirringen blir fullständig då **kräldjurens** (reptilernas) utveckling skall föras i bevis:

Ett sentida fynd på Skottland har *fullständigt förändrat* vår syn på reptilernas kronologi... Det verkar troligt att det är en reptil, fast vi kan inte säga vilka amfibier som är dess nära föregångare, eller vilka reptiler som är dess direkta avkomlingar... Till och med efter så många år av samlande och analys, så kan *en enstaka överlevare fortfarande skriva om* hela kapitel i livets historia. (sid 89)

Fåglarna tros komma från kräldjuren och urfågeln, Archaeopteryx, anses ofta som en viktig mellanform. Om denna skriver BoL:

Fjädrarnas ursprung är *en gåta som inte löses* av Archaeopteryx, eftersom dess egna är helt moderna. (sid 144)

Däggdjuren är nästa stora djurgrupp som antas ha sin egen gren i livets träd. Om dessa står att läsa:

Det är förvånande att alla forskningsansträngningar till trots så är förhållandena mellan huvudgrupperna av placental däggdjur (eutheria) *mycket otydligt förstådda*. (sid 31)

Vår egen gren av det antagna utvecklingsträdet är **primaterna** (herredjuren) och består av halvapor, apor och människor. BoL är mycket försiktig i gissningarna gällande primaternas föregångare, och endast en kandidat, plesiadapiforms, anges. Om dessa skriver boken:

Är dessa de förfäder vi längtar efter att kunna hitta? De efterföljdes av igenkännliga primatgrupper som var så komplicerade att de *måste ha* kommit från enklare föregångare. Kanske skulle vi inte ha varit så angelägna om att välja in dem bland primaterna om [det fossila] materialet *erbjöd mer uppenbara* kandidater. (sid 223)

Förutom halvaporna består primaterna av nya världens och **gamla världens apor**. De senare delas in i de mindre aporna, de stora aporna och människan, och om deras evolutionära samband skriver BoL:

Detta kapitel koncentrerar sig på de hominoida primater som utvecklades i Gamla Världen - de mindre aporna, de stora aporna och människor. Också här *eroderas vår kunskap* av förargliga luckor. Den Afrikanska kontinenten är helt enkelt vital för primaternas historia, men *bevismaterialet ebbar ut* under ungefär 9 miljoner år, från halvvägs genom Oligocene till den tidiga Miocene, och under ytterligare 7 miljoner år i sen Miocene. Under den första av dessa tidsrymder (för 31 till 22 miljoner år sedan) började gorillornas, schimpansernas och människans karriärer, men för merparten av denna period så finns *nästan inga fossil* från Afrika. John Reader skrev sarkastiskt på åttiotalet om de nyckelfossil från Europa, Fjärran östen och Afrika som visar på människans evolution att "fortfarande kan de betydelsefulla fynden rymmas på ett biljardbord." En *enstaka nyfunnen skulle* på en oväntad tid eller plats kan alltså *skriva om primaternas historia*. Det har hänt förut. (sid 224)

De **stora aporna** inbegriper i första hand gorillor, schimpanser och människor och om dessa skriver BoL:

Diagrammet på motstående sida [över de stora aporna] utgör ett klassiskt exempel på hur ökad kunskap under de senaste åren tydligt avslöjar *vidden av tidigare okunskap*, och hur de släktmässiga sambanden som tidigare föreslagits inte varit mycket mer än *gissningar*. Till för ett fåtal år sedan hade paleoantropologer, med uppgift att visa förhållandena mellan tidiga hominoida primater, producerat ett mycket annorlunda diagram. Linjer hade självsäkert dragits över enorma tidsrymder, ignorera det hemska faktum att det *nästan inte finns några bevis* för de samband som drogs. Alla de många människor som arbetar inom området har nu blivit mycket mer försiktiga... *Frågetecknen* som finns i mitten av diagrammet representerar den högsta kunskap som finns om vårt eget ursprung. En del sentida författare menar att det finns fler paleoantropologer än det finns fossil att arbeta med, och det i sig bäddar för *gissningar*... Istället för den klassiska bilden av ett sakta grenande träd, så lämnas man med genetiska "öar", djur vars exakta relationer är *nästan omöjliga att utvärdera*. Det är inte troligt att byggandet av broar mellan dem någonsin kommer att bli annat än *gissningar*. (sid 221)

Ändå har gorillan och schimpansen *nästan ingen fossil historia* alls. (sid 234)

...den senare [underfamilj Homininae] innehåller afrikanska apor och människor, men tyvärr finns *inga kända fossila föregångare* till denna grupp. (sid 220)

Om den tills nyligen hyllade "människoapan" Ramapithecus skriver BoL:

Från sin unika ställning som vår äldsta förfäder så har existensen av Ramapithecus, som ett eget släkte, blivit borttraderad. (sid 221)

Angående **människans** historia finner vi följande, inte så övertygande, beskrivning:

Den enkla sekvensen från Australopithecus Africanus till Homo Habilis till Homo Erectus och vidare till Homo Sapiens, som accepterades av många vetenskapsmän för tjugo år sedan, har ersatts av ett mycket mera komplext mönster och *mycket mindre säkerhet* angående relationer mellan föregångare och efterföljare. Det finns *väldigt många sätt* på vilka de olika arterna kan relateras till varandra, och den gradvisa förståelsen av att t.o.m. arten Homo Habilis kan bestå av åtminstone två skilda former eller arter har inneburit att de tidigaste stadierna av evolutionen av släktet Homo är *höljda i dunkel*. (sid 230)

Om de olika antagna föregångarna till moderna människan skriver BoL:

Habilis

Opinionen växer för att Habilis består av åtminstone två olika arter. (sid 241)

Erectus

Som i alla de tre hypoteser som visas här, så är ursprunget av Homo Erectus *osäkert*. (sid 230)

Relationen mellan Habilis och Erectus är *oklar*. (sid 242)

Neandertalare

Fastän Neandertalaren *måste ha* utvecklats från Homo Heidelbergensis, så är gränsen dem emellan *inte skarp*, och det finns *ingen koncensus* angående mellan-pleistocena fossil som gör dem uteslutande neandertalare eller icke-neandertalare. (sid 244)

Efter den inte helt trovärdiga berättelsen om människans evolutionära ursprung, så borde BoL avsluta med en vederhäftig slutsats om hur den **moderna människans** uppkom. Men icke:

Två modeller dominerar debatten om den moderna människans ursprung... Med användande av samma fossila bevis så har *två kontrasterande bilder* på den mänskliga utvecklingen konstruerats. (sid 232)

Alla dessa citat sammantagna är naturligtvis ett erkännande från ledande evolutionister att deras världsbild inte grundar sig på vetenskapliga observationer, utan på ett grundläggande antagande om att evolutionen är ett faktum. Ett sådant grundantagande, inom vilket de vetenskapliga observationerna tolkas, brukar kallas paradigm. Resonemanget i BoL avslöjar alltså utvecklingslärans status som paradigm och inte som bevisad sanning. Slutsatsen i boken, skriven av redaktören själv, ger dock läsaren en helt annan bild:

Men jag vet att jordelivets historia är den mäktigaste berättelse som kan berättas (eller åtminstone den mäktigaste berättelse som vi kan undersöka med ett rikt lager av faktisk information). (sid 5)

BoL styrker mig i uppfattningen att det är dags för evolutionister att ge upp slaget om fossilen. Dessa historiska lämningar av växter och djur berättar på intet sätt den evolutionistiska historien. Däremot är de ett starkt indicium för den bibliska skildringen om en Gud som skapar huvudgrupper av djur och växter fullt färdiga från början och om en världsvid översvämningskatastrof som begraver de flesta av dem i olika sedimentära lager.

Naturens vittnesbörd pekar alltså mer än någonsin på den kristne Skaparguden. Och detta trots ofantliga ansträngningar i tid, pengar och engagemang att visa på motsatsen. Vi som bibeltroende kristna behöver dock inte blunda för de senaste naturvetenskapliga forskningsframstegen. Vi kan med tillförsikt studera dem utan att behöva ge efter för det evolutionistiska paradigmet. Jag vet, eftersom jag studerat den bok för vilken...

...ingenting bättre någonsin gjorts...(sid 1)